

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

ליטל אוהב-ציון
איטי
טלי בר-אור
רובי גורדון
יעקב זנדמן
נועה לקס
יהודית מליק-שירן
יוסיפיה פורת
לאה צבי (דובז'ינסקי)
ד"ר נורית צדרבוים

עונות

גיליון 2 | אוקטובר 2015, תשרי ה'תשע"ו

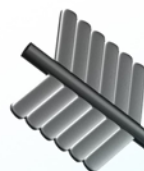
גיליון שני מתחיל...

אנו שמחים לפתוח את הגיליון השני של ירחון השירה והספרות "מוטיב". ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה העתיד להתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

נושאו של הגיליון השני הוא עונות. עונות כפשוטן, עונות לאהבה וליצירה, עונות כדימוי ומטפורה וכיו"ב.

קריאה מהנה.
יאיר בן־חור, אלירן דיין

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בירחון.

הסתיו הלבון | יעקב זנדמן

הסתוֹ פֶּאן,
 על ראשי העלים
 מלבינים יום ליום
 נושרים בָּרֶךְ אֶל הָאָרֶץ
 עֲכָשׁוּ עֲנָפִים נְשָׁבְרִים
 עֲצָמוֹת יְבֹשׁוֹת
 שׁוֹתְקוֹת בְּחֶרֶף
 מְקוּוֹת לְאָבִיב
 הַלְוֹאֵי שְׁהִייתִי יָפָה
 כְּמוֹ שְׁלֶכֶת.

יעקב זנדמן עוסק בכתיבה זה עשר שנים, שתחילתן בטור קבוע באתר NRG והמשכן בשני בלוגים שוכללו ברשימת הבלוגים הנבחרים של "אפלטון" לשנת 2009. כתביו התפרסמו ב"עיתון 77", בכתב העת המקוון "זוטא" ובכמה אתרים מקוונים. בימים אלו יצא לאור ספרו הראשון "חמישים מילים לעצב".

אביב | לאה צבי (דובז'ינסקי)

אָביב מְלַבֵּב,
מְבַלְבֵּל חוֹשֵׁיךָ
מְעַרְטֵל מַחְשְׁבוֹתֶיךָ
מְשִׁיל עוֹרְךָ טְרוֹם יְבֶשׁ.

קוֹצִים יְבֵשִׁים יִפְצִיעוּ
זְקוּרִים, עוֹקְצָנִים
דוֹקְרִים כְּפוֹת רְגְלֶיךָ
מְדַמְמִים בְּסַנְדְּלֶיךָ
מְצַרִים צְעָדֶיךָ.

לאה צבי (דובז'ינסקי) היא מאמנת מוסמכת, מנחת קבוצה בתל-השומר, קבוצה של נשים שבעליהן נכי צה"ל הסובלים מפוסט טראומה. הוציאה שני ספרים, "לאן נעלם הצחוק של אבא?" וספר שירים בשם "לאה צבי (דובז'ינסקי) שירים".

סימנים של סתיו | יוסיפיה פורת

קרירות נעימה, כזו שלא הייתה כאן זמן רב קיבלה את פניה של עידית כשיצאה עם שחר לצעידתה היומית. בשמים שטו עננים אפרוריים וכיסו את הבוקר באפלולית דלילה, וזוג דוכיפתים יפה-ציצית ניקר בחלקת הדשא ותר אחר מזוננו. היא ירדה אל החוף ופרשה את זרועותיה לצדדים לנשום לתוכה את האוויר הצח ואת ריחו המלוח של הים. סימני הסתיו כבר כאן, ועוד רגע יפנה הקיץ הצהוב את מקומו ללובן החבצלות ולזקיפות החצבים, והוא ידיף ניחוח של גשם ראשון.

חילזון יצא מתוך הקונכייה והיא הביטה בו רגע והרהרה ביום שלה. כשיצאה עדיין ישן, גופו מכווץ בתנוחה שבלולית ועל פניו ארשת זעופה. אתמול כשהציעה לו לרדת אֵתה אל החוף, 'ללכת יחפים על החול ולהשתכשך קצת בים כמו פעם', הגיב בקול גבוה וצורם ואמר שהוא לא 'מת' על הים ולא סובל את החול שנדבק בכל הגוף. היא שתקה והניחה לו לחזור לקונכייה שבנה לעצמו, מזהה אותות של סערה מתקרבת, בעבוע פנימי המפעפע בתוכו כמו ים גבה-גלי בחורף. חשרת העננים הפתאומית בין הקיץ לסתיו, הצמחייה הכמושה ועלי הכותרת המשפילים ראש כמודיעים בהכנעה על הסתלקותו של האביב הפורח הכניסו אותו למה שהפסיכולוגים כינו 'דיכאון עונתי' והפכו אותו לאיש אחר. לפעמים הייתה נשברת ומבקשת לברוח רחוק. ממנו, ממצבי הרוח שלו ומעצמה. ופעם אחת אף הכינה מזוודה והכניסה בה קצת בגדים, מגבות וכלי רחצה וגם כמה ספרים. היא התניעה את המכונת נחושה במסעה, אך אחרי קילומטרים אחדים עשתה פניית פרסה וחזרה אליו. הרי קראה אותו כספר פתוח וידעה שהכול זמני ואחרי שהסתיו ייכנס למסלולו הכול יעבור והוא יחזור להיות יורם שהכירה.

עידית החלה בצעידה והים נפרש אליה כמפה תכלכלת. עשרים שנה היא מביטה בו מהמרפסת ועדיין התפעלה מיופיו: מהשתנותו מרגע לרגע ומעונה לעונה, מהשקיעות בסתיו ומהזריחות באביב שאינן דומות לשקיעות ולזריחות של הקיץ.

עכשיו קרא לה הים והזמין אותה לשחות בין גליו השקטים. בחלק זה של רצועת החוף כמעט לא היה איש, מלבד זוג רוכבי אופניים ושלושה נערים שהתאמנו בריצה לקראת קורס צבאי, שחלפו על פניה במהירות. רוב משכימי הקום העדיפו את החלק הדרומי המטופח עם הטיילת שהעירייה השקיעה בה כספים רבים ועתה הודתה על כך. היא פשטה את בגדיה המיוזעים וקפצה אל המים, צוללת בתוך מימיו הצלולים ובין הדגים הכסופים ששחו בעצבנות מבוהלים מנוכחותה.

מעליה שטו עננים אפורים באיום. גם הרוח התחזקה והים הרגוע שינה באחת את פניו. טיפות גדולות של גשם החלו לרדת, הכו על המים והיא שמה לב שהתרחקה מהחוף. עידית החלה לחתור בכל כוחה אך הגלים הגבוהים סחפו אותה אָתם. עידית נחלשה.

“הי, את!” מותשת הרימה את ראשה אל האיש שעמד על סירת דייגים קטנטנה שהתנדנדה על הגלים והתקרבה אליה. הדייג הושיט לה יד, גרר אותה פנימה והיא נשכבה על הקרקעית הרטובה רועדת כולה. “קחי, תתנבי.” אמר וזרק לה מגבת, מפנה את פניו ממנה נבוך מגופה העירום.

“איזה מזל שהיית בסביבה!”

“מזל? גיחך, אל תסמכי על המזל אף פעם.”

האיש הגביר את מהירות הנסיעה ורעש המנוע גבר. היא שתקה רגע והידקה על גופה את המגבת.

“איך אוכל להודות לך?” שאלה.

“את רואה את האיש ההוא, שם?” היא הנהנה, “תודי לו, הוא הזעיק אותי.”

בין כה וכה הגיעו לחוף ויורם זינק לקראתה מגונן עליה מפני הגשם במטרייה גדולה. הוא לא אמר דבר, והיא לא שאלה איך ידע. ידו חבקה את מותניה וידו השנייה אחזה במטרייה, וכך חזרו הביתה. הסתיו הגיע.

יוסיפיה פורת היא סופרת לילדים ומבוגרים. עד כה ראו אור ארבעה מספריה: "פניצ'לין ועוד סיפורים" – קובץ סיפורים, "הארנית הקסומה של סבתא" – ספר ילדים לראשית קריאה, "לראות בשדות זרים" – רומן ו"פיית השיניים של מאיה". כמו כן, סיפורים קצרים מפרי עטה התפרסמו במדור "חסים" של YNET ובכתבי עת שונים.

עונות השנה | ליטל אוהב-ציון

אָביב מִבְּפָנַיִם.
 נְשִׁימוֹת מְלֹאוֹת חֲמִצָּן לְרֹאוֹת
 וְהֵלֵב מִפְּרֹפֶר מֵהִתְרַגְּשׁוֹת בְּלִי סִבָּה מִיַּחַדָּת.
 פְּתָאֵם, בְּאֲמִצֵּעַ הַחַיִּים,
 אֲנִי מֵתְעוֹרְרֶת לְחַיִּים.
 הַפֶּל מִחִידָה בְּחִזְרָה.
 אֲנִי אוֹהֶבֶת אֶת עֲצָמֵי כָדָה,
 מִחִיקֶת לְעוֹלָם.

תִּשְׁאַלוּ כָל אָדָם כַּמָּה עוֹנוֹת יֵשׁ בְּשָׁנָה
 וְהוּא יַעֲנֶה לָכֶם מִיָּד, בְּלִי מִחְשָׁבָה – אַרְבַּע.

אֲנִי גְלִיתִי עוֹנָה חֲמִישִׁית.

היא מופיעה אחת לחדש,
מפעימה יותר מהאביב,
חמה יותר מהקיץ,
רומנטית כמו הסתו
ורטבה כמו החורף –
עונת הביוץ.

הזקיקים גדלים במהירות,
הביציות מתכוננות לפריקה,
זרעונים מתכוננים לפגישה חטופה,
ואני
מתרגשת כמו נערה.

ליטל אהב-ציון היא משוררת. השיר המוצג כאן מופיע בספרה "השנה מעוברת".

בורא פרי הגפן | רובי גורדון

כשהייתי קטן היה בשכונה שלנו משוגע.

הוא היה יושב ברחוב, על הספסל מול החנות של הירקן, ושותה מים מבקבוק ישן. הירקן אהב להתגרות בו, ואני הייתי עובר שם ומשפיל את המבט. הירקן היה צוחק, המשוגע היה צועק ומקלל אותו, ואני הייתי מתבייש בלי לדעת למה.

יום אחד, בחורף, כשהייתי בן שבע או שמונה, חזרתי הביתה ועברתי ליד החנות שמול המשוגע. היה קר אבל עדיין לא היה גשם. בעצם, אולי זה היה סתיו. מעולם לא הבנתי ממש את ההבדל בין הסתיו לחורף. גם כשהמורה בכיתה א' הסבירה על עונות השנה אמרתי לה שזה לא נכון. העונות לא מתחלפות לפי השמות האלה. אבל כולם צחקו עליי, ואני שתקתי כי חשבתי שאולי בכל זאת המורה יודעת יותר ממני.

נזכרתי בזה באותו יום, ליד הירקן. כי בדיוק כשהעזתי לפזול הצדה כדי לראות את המשוגע, התחיל לרדת הגשם. פתאום. גשם מאוד חזק. לא הייתה לי מטרייה, וכעסתי על המורה שאמרה שגשם יורד בחורף. אני חשבתי שבסתיו לא צריך מטרייה, כי זה עדיין לא חורף. פתאום חשבתי שאולי בכל זאת צדקתי בקשר לעונות, ושמישהו סתם עשה מין הפרדה כזאת והמציא להן שמות, רק כדי שהמורות בכיתה א' לא יסתבכו עם ההסבר.

ברחתי לכניסה של איזה בית, והסתכלתי במשוגע. הוא קם מהספסל, פרש ידיים לצדדים והסתכל למעלה. אולי הוא גם חייך.

ואז הוא הרים את הבקבוק הישן שלו, וצעק: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם בורא פרי הגפן" שוב ושוב, וניסה לתפוס את הגשם בבקבוק שלו. הירקן הפסיק לסדר את הארגזים והסתכל. כולם הסתכלו, אבל למשוגע לא היה אכפת.

כשהגעתי הביתה חשבתי על זה. הייתי בטוח שיש לו סיבה. אולי איזה סיפור עצוב, משהו שקרה לאיש הזה ובגלל זה הוא מתנהג ככה. שבוע שלם ניסיתי לחשוב מה גורם לאדם לברך על הגשם הראשון "בורא פרי הגפן". לא הכנתי שיעורים כמעט בכלל, והיה לי מזל שהמורה לא תפסה אותי. באחת ההפסקות סיפרתי לה. שאלתי אותה למה הוא עושה את זה. היא הושיבה אותי מולה, והסבירה לי בסבלנות שכמו שלפעמים אני חולה, יש אנשים שחולים בצורה אחרת ומתנהגים מוזר. "הוא לא משוגע!" אמרתי לה בביטחון שהפתיע אותי. היא חייכה וניסתה להסביר לי שוב, אבל אז היה צלצול, וכל הילדים נכנסו. "נמשיך אחר כך..." היא אמרה לי, אבל אני התחמקתי ובסוף היום רצתי הביתה. חשבתי שהיא תספר לי את הסיפור שחיפשתי. להגיד לי שהוא משוגע כי הוא חולה בראש זה הכי קל. גם הירקן אומר את זה, ולא צריך להיות מורה בשביל זה.

המשוגע המשיך לשתות את המים שלו על הספסל, והירקן המשיך לצחוק עליו, עד שיום אחד הוא נעלם. ככה פתאום. ורק הצעקות שלו המשיכו להדהד לי בראש: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם בורא פרי הגפן".

עברו כמה שבועות והוא לא חזר לשם. אז החלטתי לשאול את הירקן. זאת הייתה הפעם הראשונה שראיתי אותו מקרוב. הוא היה שמן ומגעיל, ועישן כל הזמן עד שהיה לו קול של מפלצת.

לקחתי נשימה עמוקה ושאלתי אותו: "אתה זוכר את המשוגע? איפה המשוגע? זה שהיית צועק עליו כל הזמן...". הירקן הסתכל למטה כדי לחפש מי שאל את השאלה, ואז התחיל לצחוק צחוק כזה אטי וחזק, כמו של הרעים בסרטים. "חה... חה... חה... המשוגע... חה... חה... חה... לקחו אותו לבית משוגעים. חה... חה... השכנים לא אהבו אותו", הוא אמר והלך לסדר את הארגזים.

חזרתי הביתה בהליכה אטית. לקחו אותו לבית משוגעים. השאגות של הירקן היו משכנעות מאוד. הוא באמת משוגע, ואני סתם בזבזתי זמן בניסיונות להמציא לו סיפור. נכנסתי הביתה ומזגתי לעצמי כוס מים להירגע. באותו יום הבנתי שגם המורה מכיתה א' צדקה, ושבאמת יש הפרדה בין הסתיו לחורף.

החורף מתחיל כשיורד הגשם הראשון.
כשהמשוגע מברך "בורא פרי הגפן".

רובי גורדון עוסק בכתובה ובמיזמים חווייתיים. ספריו "ייסורי איש הניירות" ו"חנווני בגמלאות" יצאו לאור בשנה שעברה.

גשם סתווי | יהודית מליק-שירן

גֶשֶׁם סְתוּי רוֹחֵץ פְּנֵי בְּמַדְרָכּוֹת לְבִי
 נִיחּוֹחַ שֶׁל נְקִיוֹן שְׁמִימִי
 פּוֹשֵׁט בְּאֵיר
 מַחְלְצוֹת שֶׁל טְהָרָה
 לּוֹבֶשֶׁת נִפְשִׁי בְּהַשְׁתַּוְּקָקוֹת
 מִתְרַצָּה.

וְאֲנִי כְּאוֹתוֹ אֹרֶשׁ שֶׁל חֶסֶד
 עוֹטֶפֶת מַעֲשֵׂי בְּחֻמַּת הָאֲבִיוֹנִים
 יוֹדַעַת נְעֵם לְבָד
 בְּשִׁיחַ וְסוֹד
 בְּקֶדְשָׁהּ שֶׁל הוֹד.

וְאֶהְיֶה אֲנִי בּוֹרְאֵת סְלִיחוֹת
 גַּם אִם לֹא חֻטְאֵתִי
 נִפְשִׁי תִדָּם.

יהודית מליק-שירן היא אשת חינוך, משוררת, סופרת, מבקרת ספרות וחוקרת ספרות ילדים ונוער. בעלת הוצאת "בת אור". מנהלת המרכז לכתביה יוצרת על שם שושנה מליק בחולון. עורכת כתב העת "על הדרך" לספרות, לאמנות ולתרבות עכשווית, מנהלת קבוצת יוצרים "אות ועוד" בפייסבוק ומגישת תכנית הרדיו המקדמת סופרים, משוררים ומוזיקאים בתהליך יצירתם. כתבה כשמונים ספרים מודפסים ו-153 ספרים דיגיטליים. זכתה בפרסים ספרותיים על כתיבתה.

עונת מלחמה | ד"ר נורית צדרבוים

לְיָמִים לְמִדְתֵּי לְדַעַת:
 בְּקִיץ נִכְנָס לְחֶדֶר אֶטוּם אוֹ לְמִקְלָט
 כִּי הַשָּׁמֶשׁ בְּמִלּוֹא חֶמָה דוֹחֶפֶת
 אָמָה לְמִלְחָמָה בְּרִצּוֹנָה וְשָׁלָא.
 לְיָמִים לְמִדְתֵּי לְאַהֲב לְקַח טוֹב
 גִּשְׁם רָטֵב, חֶרֶף עַז רַעְמֵי שָׁמַיִם
 עַל פְּנֵי מָטָח, פְּגִז וּמְרַגְמָה.
 בְּחֶרֶף נִכְנָס לְחֶדֶר אֶטוּם וְחֵם
 שְׁלָא נִרְטֵב עַד לְשֹׁד עֲצָמוֹת
 בְּקִיץ נִסְגָּר בְּכָאֵב חִלּוֹן וּמִקְלָט
 שְׁלָא נְמוֹת.

ד"ר נורית צדרבוים היא משוררת, יוצרת וחוקרת רבת-תחומית. מנהלת הגלריה 'נוריתארט' ליצירה, למחקר ולאיימון. יוצרת של כתב העת 'בגלגל'. כותבת בכתב העת 'כאן'. שירה מתפרסמים בכתבי עת ובעיתונים. פרסמה שלושה ספרי שירה ואמנות: 'שאון של חול מתקתק בשקט', 'דיוקן בשרת אגם', 'כולם היו פני'.

עם הזריחה | איטי

אֶהְיֶה שָׁמַיִם
 כְּאֲשֶׁר יִלְבְּשׁוּ הַשָּׁמַיִם
 שְׂמַלְתֵּךְ תִּכְלֹת לְבָנָה,
 וַיִּכְסּוּ אֶת הָעוֹלָם
 בְּצַעֲיָךְ אֲגֻלֵי הַטָּל,
 וַיָּבֹא פְדוּר הַשָּׁמֶשׁ,
 וַיִּזְרַח אֲלֵיהֶם בְּנִשְׂקָה
 לֹהֲטֵת שֶׁל
 אֹר.

איטי עוסקת בהוראת מקצועות העברית וכן בכתיבה. כותבת שירים, סיפורים וכתבי הגות. יצירותיה התפרסמו במגזין עונות.

סנוורים | טלי בר-אור

מה אעשה עם הבקר הזה
שאינו חגיגי כלל –
חרף כונת המשורר

ששאונו מעורר את עצמי המענים
מנקירות חיוניות, מבריאות, מבטיחות
שפחדים בצל התלאובה לא נותנים לי לותר עליהן

ובחשף בא מזורי
ומתחיל? סוד המקר.

טלי בר-אור היא רעיונאית (קופירייטריט), כותבת, עורכת לשון ומנקדת, ובקרב גם מורה ללשון.

כישוף בוקר – ריאיון עבודה | נועה לקס

האיש שאל אם אני יודעת לקבל סמכות. היה חורף והחדר היה סגור. האיש הצחין מזקנה, למרות שהיה רק כבן ארבעים. יכולתי להריח את תאי העור שלו מתים זה אחר זה. לא ידעתי מה לענות לו. באותה נקודה כבר לא רציתי בעבודה גם ככה. הוא המשיך: "כי צריך להיות פה קר מזג. האנשים שעובדים אצלנו מאוד רגועים. את שומעת? הכול שקט."

"אין לי שום בעיה עם סמכות ואני לא נוהגת לצרוח," ענית. הוא נשען אחורה על כיסא העור. הוא בטח היה איזה אלוף בצה"ל. קשוח אך הוגן וכל זה. הוא הקשיב עוד קצת לשקט ואז אמר: "אני רוצה שתרדי למטה להדס, שתיתן לך לעשות מבחן."

"מבחן?"

"כן. משהו קצר. אנחנו שולחים את זה לגרפולוג אחר כך."

ירדתי אחריו. בכל מקום ישבו אנשים במשרדים פתוחים, דיברו בטלפון, שלחו פקס, הקלידו ומכרו חבילות נופש.

"הדס, תני לה את המבחן." הוא ניסה לחייך והלך. הדס אמרה שמכיוון שהם חברת תיירות, עליהם לבדוק את כושר המכירה שלי.

"תכתבי לי על הדף על מקום שהיית בו בארץ או בחו"ל. המטרה היא שתשכנעי אותי שכדאי לי להיות שם." היא הגישה דף חלק ואמרה ללכת לכתוב בחדר הישיבות.

ישבתי לצד השולחן העגול. בחוץ היה אמצע דצמבר אפור וגשום, נכון מבחינת הטבע אך לא מבחינתי. זאת הייתה העיר הדרומית שבה המדרכות עלובות וצרות והנהגים משפריצים עליך. אדם רטוב עד לשד עצמותיו לא עושה פה רושם על איש.

לקחתי את העט והתחלתי לכתוב:

חצי האי פיליון, יוון, קיץ 2003

איש לא זכר את השם הרשמי של המקום. הכול כינו אותו "המקום של האחיות", מפני שנוהל על ידי שתי תאומות בעלות מבנה גוף מאסיבי, שנסעו ברחבי כפר הנופש באופן נוע ודאגו שהכול כשורה. אחת הייתה לבושה בשחורים כי התאלמנה. פרט לזה הן דמו ככול, לשתיהן פנים שנכוונות לחייך בכל רגע נתון. החדרים היו נקיים מאוד ורגילים למדי. לא היה להם שום יחוד עיצובי. חדר רגיל שיכול להיות בכל מקום בעולם. על הקיר היה צלב בגודל בינוני עם ישו מתוח עליו. שכנו שם כארבעה ימים משפחתי ואני, עיפים ממסע שורשים וממה שלמדנו בדרך. יווני אחד צרח כשהתקרבנו, חשב שבאנו ובידינו תעודות ומסמכים כדי להחזיר את הבית שהיה של סבתי לפני המלחמה. הוא נרגע אחרי ששידלנו אותו ביוונית שבורה. הוא רצה להוציא לנו שתייה, אבל כבר היינו כעוסים מדי.

ב"מקום של האחיות", נהגתי לרדת כל בוקר למכולת. הדרך הייתה בוהקת למרות השעה המוקדמת. המכולת הייתה ליד קו המים. קניתי לחם, זיתים, חמאה, גבינה צהובה וכוס קלקר עם קפה שחור. כולם נופפו לי לשלום במכולת ואמרו "קלימרה" אבל משכו את זה "קקקקלימרההה" כמו מילת כישוף לבוקר טוב. קו החוף היה דק מאוד, נטול חול. ים עם אדמה סדוקה ושפה קשה, ושם יצא ממנה עץ זהה ותמוה, שביר למראה. ישבתי מתחת לאחד כזה בכל בוקר, אוכלת מול הים השטוח. את התיכות הלחם שנשארו זרקתי למים. זאבי הים תפסו אותן בשיניהם והסתלקו. כשהגרמנים באו ידעתי שכבר קרוב לצהריים וזמן לחזור. הם תמיד ניסו לפתוח בשיחה. אמרתי להם שחם לי והלכתי, משאירה אותם לטיגון בשמן שלהם.

לפעמים אחת האחיות תפסה אותי ונתנה לי טרמפ באופנוע עד סוף העלייה. בדרך כלל הייתה זאת האלמנה. אחזתי בגב השחור ונופפתי אֶתה לעוברים והשבים. כשחזרתי הוריי עוד ישנו. נכנסתי לסדינים הלבנים וישנתי ללא חלומות מתחת לצלוב.

קיפלתי את הדף והגשתי אותו להדס. היא הודתה לי, הניחה אותו בפינה נשכחת ונפרדה בנימוס. "יצאתי לרחוב הבטון." "קקקלימרהההה," מלמלתי למכוניות המשפריצות. חורף קשה ציפה לי.

נועה לקס היא עורכת וכותבת תוכן. עוסקת בכתיבה שיווקית ובקידום ברשתות החברתיות ובאתר "אינדיבוק". פרסמה בירחונים "מאזניים", "עיתון 77", "גג" ובאתרי אינטרנט שונים.

אנו קוראים לכם לקחת חלק גם בגיליון הבא...

גיליון מס' 3 של "מוטיב" יראה אור בעוד כחודש ונושא: **נדידה**,
ואתם כבר מוזמנים לשלוח אלינו את יצירותיכם לכתובת הדואר
האלקטרוני info@motiv-magazine.co.il
נא לשלוח שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.

תודה
אלירן ויאיר

מייסד ועורך: אלירן דיין | עורך אחראי: יאיר בן-חור
גרפיקה: אלירן דיין

 [/motiv.magazine](https://www.facebook.com/motiv.magazine) עקבו אחרינו גם בפייסבוק